

don hallottunk, bizonyára legelső helyen áll. Belépő dalát zúgó taps követte, mely egyébként csinos énekszámait után mindannyiszor megisméllődött. Intelligens színész, ki játszan tud s kinek esetleges szerződötésével sokat nyerne társulatunk. Szógyi silphid hegyi tündér, de igen bájos Lisbet volt s a borsdal kivételével énekszámait különösen pedig a harmadik felvonás levélárnyát nagyon szépen énekelte. Szepessy kisse szorakozott Katri-nájával szemben, Rátkay (Derrick) Ferenczy (Nikk) és Farkas (Van der Bill) ügyesen adták szerepeiket. A harmadik felvonás fináléjában Vécei, Szógyi és Pekri magas színvonalon álló terczettje önkénytelenül előnk tolta azt a kérdést, vajlon nem-e mulasztás az oka annak, hogy ugyanezt a nívót nem tudják elérni minden operette előadásán.

Hírek a színházról. A nemrégiben elhalt nagy Angol zeneszerző Sullivan Arthur világhírű operetteje „A mikádó“, mely szerzőjének nagy dicsőséget és nagy vagyonot szerzett, színházunkban holnap új betanulással kerül színre. Az operette korhű fényes jelmezekkel és díszletekkel kerül bemutatásra; a főbb szerepekben Szógyi Gínával, Torossy Katiczával, Szepessy Szidival, Pethő Steffel, Ferenczivel, Rátkával, Farkassal.

Pénteken, folyó évi január 18-án mérsékelt helyárok mellett a magyar népszínműirodalom gyöngye, az idér még nem adatott „A falu rossza“ kerül szíre. Göndör Sándor szerepét Vécei Géza vívdékművész fogja játszani, hogy a közönségnek népszínmű szerepben is bemutassa magát.

C S A R N O K.

Keserűék nevelője.

Horvitz Gusztáv.

A munka ülieket elnyelte a hó, vagy ha úgy tejsz munkanélküliek elnyelték a havat. Oriáelyhekkben esett a hó és a nyomor a an fölolvadt, akadát munka bővíben, azonban nem zárta ki azt, hogy én hideg szomban ne dideregjem és ne koplaljak.

Az utes nem meheltem ki, mert egy a jobb korhám maradt tennis ruhán kívül még csak nyári bur kalappal rendeztem mintjátommal — más tulajdonát képezo álliatión, használaton kívüli ruhát pedig kéte tartó önkéntes száműzetésem óta nem lam.

Már na buskomorság akart kitűnő társgazdálkodni, melynek rajtam kívül még az éhség és hideg voltak h ingadó tagjai mikor kezem véletlenül a kabátzsebembe tévedt.

Itt hosszasan tárgyalhatnám, hogy az ember keze hányszor és hova tévedhet, természet fel szórakozottságból a más zsebébe, gyakran minden eredmény nélkül, vagy pedig — no de elég volt már a kezek szórakozottságáról.

Szóval a kezem a zsebemben volt, a mi azonban egy cseppel sem enyhített dermesztő állapotán; a zsebemben volt a kezemen kívül még egy nadrág gomb, egy hajusz kefe, az egyetlen jószág, melyet megkímélt a mohácsi vész, és a mely a szerencséjét abszolút értékeltségének köszönhetette, volt még azon kívül egy újság, mely már régen elvesztette azt a jogát, hogy a büszke újság névre hallgason, lévén mér vagy két hónapos, halvány emléke egy jobb kornak, a mikor még újságra is teltett.

Ezt az újságot már vagy százszor végig olvastam, hol ebédre, hol vacsorára és tudtam már akár csak a Mialyánkot.

Csodálatosképp azonban egy kishirdetés csak ma koplalásom 87 ik órájában keltette fel figyelmemet, szólt pedig képp:

Előkelő uri család feltűnően csunya nevelőt keres. Ruhák előnyben részesülnek. Csím a kiadóhivatalban.

Hogy csunya vagyok azt többektől hallot-

tam, még hozzá olyanoktól, akik magukat a megtestesült jó izlésnek tartották, tehát egyik föltétel megvolna, hát ha nem is csunya hanem egyszerűen rut vagyok, fűztem tovább gondolataim fonalát. Ez rám nézve kész szerencse lehet.

Megnéztem magam a tükörben és megbor-zadtam, a rutság maga meresztette felém fénytelen szemeit a hatással meg voltam elégedve.

Igen ám, csakhogy a hirdetést két hónappal ezelőtt tették közzé. Ah se baj, hát még most sem késő, egy rut ember mindig aranyat ér.

Fogtam magam és a nyári bur kalapomat és az utcára érve, őült futásnak eredtem. Útközben elgázoltam négy tő dajkát ugyanannyi csecsemővel és gyerekkocsival, egy lovasrendőrt és egy robogó villamos kocsit.

Iszonyatosan dideregve, félig megfagyva rohantam be a lap kiadóhivatalába. Még be se tettem az ajtót, egy ur átölel és homlok-on c. d. ö. Mikor végre kiszabadítottam magamat ölel karjaiból, csak ennyit mondott:

— Keserű.

— Mi, a csók? Azt elhiszem.

— D-hogy a csók, a nevem Keserű.

— Nagyon örülök, én Beteg Máté vagyok, de mit tartozik az rám, hogy az ur Keserű.

— Őh barátom, én Önt már két hónapja lesem.

— Engemet, kérdén méltó csodálkozással. Ijedten fürkésztem az arcát, talán valami rég elfelejtett hitelezőm keserű, de mégsem teljesen ismeretlen alak, a kit még álomban sem láttam.

— De hát ha szabad kérnem, hát miért is vár ön engemet már két hónapja?

— Tudja kedves Beteg ur én ezelőtt két hónappal egy hirdetést tettem közzé az „Ordió kürtben“ a melyben egy rut nevelőt...

— Kérem ne mondja tovább, csak annyit mondjon, elég rut vagyok-e?

— Ezzé nyi, mondhatnám förtelmes.

— De uram, szakítam félbe sértődötten.

— Bocsnát, ez nem sértés, ez az elragadtatásom megnyilatkozása. Akar ön hozzám nevelőnek jönni.

Önt nevelni.

— Nem hanem két nevelőtlen keserűt.

— És édesek a kicsikék.

— Nagyon aranyosak az egyik nyolcz a másik tíz éves.

— Összesen tizennyolcz évesek. Megyek.

— Azonnal, csak még egy megjegyzésem volna, nekem van egy második házasságból származó feleségem és két az első házasságból származott lányom.

— Hisz ez nem tartozik hozzám, vagy talán őket is nevelnem kell.

— Nem, hanem tudja eddig minden nevelőt miattuk kellett elküldönnem, mert ahelyett, hogy tanítottak volna, udvaroltak. Ezért kerestem én egy rútat, a kinek az udvarlását, azt hiszem, nem fogják nagyon megkivánni.

— Rendben van. Kérem menjünk már, mert fázom.

— Jól van és mikor hozza el a ruhát.

— Nincsennek.

— Sebaj, a ruhátáram rendelkezésére áll. Kocsiba ülünk és Keserűék lakására hajtattunk.

— Keserű ur garderojba bővelkedett minden rendű ruhákban, sajnos azonban én csak harmadmagammal érezhettem volna magamat kényelmellenl bennük, mivel másodmagammal még mindig szabadon eviczkelhettem volna a ruhák bő redőiben.

Az ebédnél a meglepe és hők moraja futott végig az egybegyűlt Keserű család között.

A nyolcz éves kis Keserű levette minden köteles udvariasságot előbb oldalba lökte a tíz éves nagyobb kis Keserűt és lány behi-zelőg hangon mondta:

— Milyen csunya pófája van a nevelő urnak

A hölgyek discretan mosolyogtak, a nagyobbik kis Keserű röhögött, a vén Keserű pedig statarális eljárás után pofon ütötte a nyolcz éves kis Keserűt, én pedig mint

sértett fél kötelességemnek tartom pírulni.

Az ebéd leszámítva ezt a kis incs, csendesen folyt le. Én kitétem a beteg-lád becsületeért. A család szent bámulattal nézte, hogy mennyit eszem beteg létemre, gondolván mennyit ennék, ha Egészlegesnek hívnának.

Ebéd után az öreg Keserű karon fonott és megadta a nevelésre vonatkozó utasításait, a melyet ebben a két szóban foglalt össze:

— Semmi kimélet.

— Teljesen az én rendszerem, ugyanis én a spártai nevelési rendszer híve vagyok.

A fuk szobájába érve, a két kis Keserűt, már ott találtam édes, mosolygó ábrázattal.

Se szó, se beszéd előbb a rangban idősebb 10 éves kis Keserűnek adtam egy pofont, mert az ebédnél a kisebbik Keserű minden szellemesség nélküli — bár bevalom talá ló — megjegyzésén köhögni merészelt, sulyos-bító körülménynek vettem, hogy hölgyek is voltak jelen. A 8 éves kis Keserű pedig szellemeskedéseért kapta a jól megérdemelt pofont.

A fuk bögtek, én pedig úgy álltam előt-tük, mint egykor Leonidas és az ő maroknyi csapata, szóval mint egy itt felejtett spártai.

A hőségére odakint csödület támadt az ajtó előtt és izgatottan c várták az esetet, míg végre a vén Keserű zzel a megjegyzéssel:

— Hagyjátok csak békében a nevelőt és a gyerekeket ez a kitűnő spártai rendszer gyakorlása.

A Keserű gyerekeknek fejenként illetőleg pofonként egy egy forintot ígérve elhallgattak.

Egy hélig ment minden mint a karika csapás. Előnyömré legyen mondva a hölgyek futottak előlem, mint egy belpoklóstól a mivel az öreg Keserű méltó megelégedését érdemeitem ki. A kis Keserűknek már 350 fittal tartoztam a kiutalványozott pofonok fejében.

A hét végén azonban egy sajnálatos esemény adta magát elő, amely aztán végzetes lett nevelői pályámrá.

Szombat este volt, a kandallóban vígan lobogtak a hasások, a hölgyek felváltva hol zongoráztak, hol meg nem zongoráztak, az öreg keserű következetesen Berceányi keserűjét énekelte, neki mindegy volt akár Strausz keringőt, akár Verdi Traviatáját zongoráztak, ő egyre csak kesergett.

A dal, a zene, a jóleső meleg, merész elhatározásra serkentett. Megesenditettem mely érzésű, jól ápolt baritonomat és merészen, menten minden elfogultságtól nemes spártaihoz méltóan kezdem énekelni azt az örök szép nótát, mely intím dolgokat mesél el „Csicsónának a három híres lányáról“ meg arról a bizonyos „egy“ szoknyáról.

A hatás elképzelhető, előbb méltó megbotránkozással fogadták pofonikus vállalkozásomat, később azonban hangos hahota kísérte énekszámait, melynek kiemelkedőbb számai voltak s rég feledésbe merült „Weiss du mu'er“ volt, melynek érzéletes előadásakor a nyolcz éves kis Keserű bögni kezdett, a kit, hogy felvidítsak gyönyörűen cifrázva elrikkantottam a „hármat riikkantott a rigó“ kezdetű nótát, melyet egy milliókat é ő tril-lával befejezve befejeztem nevelői pályafutásomat is.

Ugyanis, a dal, zene, a világosság annyira hatottak kedélyemre, hogy érzelmeim Keserűné hóféhér nyakába és keblére ragadtak. Egy erős ölelés, egy cuppanó csók, egy ló-kés és egy csattanó pofon, ezek voltak a következő percek kiemelkedőbb eseményei.

Az öreg Keserű nem törődve lelki állapotommal és az odakünn dühöngő orkánnal, végkielégítésül még egyszer hátba lökte, átadott a szomorú bizonytalanságnak, mely még most is korlátlanul uralkodik rajtam, akit a dal, a zene és egy hóféhér kebel kiragadott egy édes Keserű család meleg otho-nából.